

Durmuş Hocaoğlu

“Kültür Savaşı” ve “Müslüman Kozmopolitanizmi”

Yeniçağ, “Analiz”, 19 Şubat 2008, Salı., s.12
“Analiz” Sıra No: 626; 2008-017; Şubat-09

YENİÇAĞ

Evet; yaşamakta olduğumuz gergin kültür savaşında kültür savaşçılarının geldiği son nokta, bu soğuk savaşı fi’lî bir sıcak bir savaşa dönüştürmek. İstenildiği kadar ilmî dil ile konuşarak – ki şahsen bu cengâverlerin hiç de o dil ile tekellüm ettiklerini iştmiş değilim - hem insâniyet ve hem de memleketin sulh ve selâmeti için, *“bir cemiyetin atitudünde - yâni tavazzuunda, duruşunda - zihniyet ve görünüşünde değişmelere alıştırmak maksadiyle mücip olan hazırlıklar yapılmadan işe girilecek olursa çok şiddetli bir mukavemetle karşılaşılacağı muhakkaktır”* deyiniz ve bir de bu mukavemetin kültürün bir noktada adetâ bizzat kendisinin temsilcisi sayılan “sert unsurlar”ın ve o sertlerin en sertinden olan kadınların başörtüsünün bodoslamadan taarruzlara mâruz kalması durumunda bu mukavemetin daha da şedîd olacağı anlatılsın, zerrece dinledikleri yok; git-gide bozulan sınırlarıyla kontrolden çıkarak, aynı kaba meydan okuma ile cevap veriyorlar: “Çiğner geçeriz”.

Bu meydan okumaya hangi güce güvenerek cür’et ettikleri besbelli; kendilerinin öyle bir gücü yok elbette, ama, i’ mâ edilen – pek de i’ mâ sayılmaz aslında – güç kaynağı, Türk Silahlı Kuvvetleri. Yâni, daha açıkçası, darbe çığırtkanlığında bulunuyorlar: “Asker gelsin, başörtüleri ile üniversitelerimizi kirleten işbu haddin bilmez köylülere haddini bildirsin.”

Ancak, asıl mes’ele burada: Son birkaç yıldır – Bush’un saldırgan politikalarıyla birlikte – dünya siyâset literatürüne giren “Tanrı’yı kıyâmete zorlamak” sloganını tedâit ettiren bu senaryo, hadi diyelim gerçekleşti; “çiğneyip geçtiler” ve böylece, haddin bilmez bu köylüler uzunca bir müddettir olduğu gibi ya yine kibirli “beyaz efendilerine” benzemeyi içlerine sindirerek üniversite kapısından içeriye ‘lûtfen’ alındılar veya reddedenler de yine köylü olarak kaldılar – temizlikçi, yâni ‘kampüs içindeki köylü’ olarak da girebilirler tabî başörtüleriyle -; ama bu neyi halletmiş olacak ve ilâveten, acaba nelere sebebiyet vermiş olacak?

Kültür savaşçıları böyle şeylerin muhâsebesini yapmıyor, bu saatten sonra da yapacaklarına ihtimâl vermiyorum doğrusu; ama biz kestirmeden söyleyelim: Çiğneyip geçmekle iş bitmiyor, belki de başka bir mecrâda yeniden başlıyor: Mukavemet, farklı şekillerde de olsa, kendisini yeniden üretiyor; satıhtan görülmeyen yer-altı suları gibi, veya dışarıdan görülmeyen iç kanamalar gibi ve bu aslında daha da riskli. Şöyle riskli: İlkin, kültür savaşçılarının “türban” dediği şey, artık “başörtüsü” olmaktan çıkar, hattâ dejenere bile olur ve gerçekten de siyâsî bir sembole dönüşür; “başkaldırının sembolü” – şu ânda zaten bir nebze dejenere olmuş ve bir nebze siyâsî bir sembole dönüşmüş bir vaziyette ve bunun müsebbibi de bu cengâverler. İkincileyin, Bu genç kızlar ve onların âileleri, çevreleri, sevenleri, – yâni öyle üniversiteli birkaç bin kişiden söz etmiyorum – kozmopolitanlaşıyor, hepsi değil muhakkak, ama çok ciddî bir kısmı. Ben buna **“Müslüman Kozmopolitanizmi”** diyorum; yâni “vatan” ve “devlet” duygusu’nu

kaybetmenin – veya zedelenmesinin -, **“bu ülke benim ülkem, bu devlet benim devletim olsaydı bana bunu yapmazdı”** demenin felsefî adıdır bu. 28 Şubat’tan sonra, **“Müslüman’ın devlete ve vatana ihtiyacı yoktur”** diyenlerin sayısının niçin arttığının muhâsese yapıldı mı?

Ve unutmayalım: Kozmopolitanların intikamı çok ağır olur.

O hâlde, *“Bir kültürün “sert kısmını” teşkil eden bu unsurları tahrip etmekle ancak bir cemiyetin bünyesinde esaslı değişmelerin meydana getirilebileceğini düşünmek şüphesiz doğru değildir. Bilâkis asıl hakikî, esaslı, devamlı ve verimli yenilikler, kültürün özünü teşkil eden noktalarda meselâ istihsal vasıtalarında; zihniyet, atitüd, görüş ve düşünüş tarzını değiştiren terbiye sisteminde yapılacak islahatla ancak mümkün olabilmektedir”* diyen [Kültür Değişmeleri., s.323] Mümtaz Turhan’ı dinleyelim; Bay Bedri Baykam gibi, çağdaşlık deyince “içki ve erotizm”i anlayanları değil; bu yollar çıkmaz sokak.

Yâni iş asıl “modernite”ye geçmeye çalışmakta ve sonra da kendi modernitemizi inşâ etmekte; ama tabî ki çok zor bir iş; öyle değil mi? Kim uğraşır?

Bu azîm iş nasıl yapılır dersenez, önce nasıl yapılmayacağını keşfedip, böylece, yanlış giden yolları kapatmakla başlamak gerektir ve o da iki asırdır avara kasnak gibi içinde dönüp durduğumuz çarkın dışına çıkmaktır.

Aksi hâlde ne olur? Olacağı şu ki, böyle bir memleketin iki yakası bir araya gelmez.

Gelmeyeceği de şundan bile belli ki, bu memlekette sıcak bir kültür savaşı parlatılmak istenirken, İktidar, bu hây ü hâydan bilistifâde, yeni Vakıflar Kanunu ile ocağımıza incir ağacı dikeyor.

